

[Erik Eriksen.]

tagelse eller til forkastelse i nøjagtig den skikkelse, hvori det er stillet. De løbende strejker kan end ikke føre til, at der flyttes så meget som et komma i mæglingsforslaget. Det må derfor fastslås, at medens afstemningen foregår, er disse strejker aldeles udsigtsløse.

Vi er vist allesammen klar over, at det er en fejl ved forligsmandsloven, således som det ærede medlem frk. Helga Pedersen forøvrigt i går i radioen gjorde opmærksom på, at den ikke giver forligsmanden myndighed til at udsætte iværksatte arbejdsstandsninger, når han fremsætter et mæglingsforslag, der er anbefalet af begge parter hovedorganisationer. Naturligvis, må jeg tilføje, hvis mæglingsforslaget forkastedes, skulle sådanne arbejdsstandsninger atter kunne sættes i gang uden yderligere varsel; men det er urimeligt, at de skal løbe i afstemningstiden, da der herved påføres samfundet nogle tab, der må siges at være helt meningsløse, og dette er problemer, som jeg tror vi på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at vende tilbage til.

Hvad jeg hermed har villet sige, er, at det ikke havde været nogen vidtrækkende beslutning for regeringen at tage at bringe strejken til ophør i den tid, hvor mæglingsforslagets skæbne er til afgørelse. Der var ikke ved en sådan foranstaltning sket noget principielt brud på det, man kalder strejkeretten, eller på arbejdsmarkedets organisationers frihed til at bruge arbejdsstandsningen som middel ved faglige organisations- eller konfliktspørgsmål. På denne baggrund, jeg må måske sige under disse omstændigheder, er jeg ikke sikker på, at det foreliggende forslag er omfattende nok.

Jeg kan godt sige med det samme, at det skuffer mig, at regeringsforslaget, der altså er udtryk for regeringens initiativ overfor strejkerne, nu da det endelig kommer, er så snævert begrænset. Det kan ikke være at forlange urimeligheder i retning af mod og mandshjerte hos regeringen, at den skulle tage skridtet fuldtud, når den

som nu anmoder lovgivningsmagten om bistand til udsættelse af strejker, der er så meningsløse som de, der holdes løbende under selve afstemningsfristen for mæglingsforslaget. Rent principielt må det vel være rigtigt at sige, at når lovgivningsmagten griber ind på denne måde, ville det være rigtigt, at alle behandlede ens. Det må nemlig ikke glemmes, at der er andre strejker end benzin- og oliestrejken, der har lammet afgørende samfundsfunktioner.

Lad mig her først og fremmest nævne søfolkernes strejke, der har ramt landbrugs-eksporten så hårdt. Ikke mindst i betragtning af vort lands knugende valutaproblem forekommer det mig egentlig uforsvarligt, at man ved fremsættelsen af dette lovforslag fremdeles lader denne arbejdsstandsning være uantastet.

Jeg må måske her erindre om den stilling, Stauning i sin tid tog til det samme anliggende, da arbejdsmandsforbundet i 1925 etablerede transportarbejderstrejke og derved standsede landbrugseksporten. Da det erfarede, at engelske havnearbejdere ved en sympatiaktion ville hindre danske landbrugsvarers aflosning i engelske havne, traf Stauning omgående forberedelse til at få konflikten bragt til ophør ved en provisorisk lov. Mange af det høje tings medlemmer vil erindre, hvorledes han lod udarbejde et lovforslag, der henviste konfliktspørgsmålets afgørelse til en tvungen voldgift og samtidig påbød en øjeblikkelig genoptagelse af arbejdet, og han sikrede sig også kongens godkendelse af dette.

Nu blev provisoriet imidlertid ikke udstedt. Det viste sig, at da Stauning for alvor tog fat, havde han en større myndighed overfor fagforeningerne, end den nuværende socialdemokratiske regering synes at have været i besiddelse af. Men jeg vil gerne om dette — fordi det er noget, som efter min mening i og for sig begrunder min forundring over, at forslaget kun omhandler olie- og benzinkonflikten — videre nævne, at på foranledning af en forespørgsel af venstre i folketinget oplæste Stauning i